

خرم سنندجی، میرزا فتح‌الله، فرزند میرزا عبدالله
(وف ۱۲۳۹ ق)، شاعر، متخلص به خرم. در سنندج با
دنیا آمد. او زادگاه خود را ترک کرد و به دربار
آقامحمدخان قاجار پیوست و مورد توجه او قرار گرفت
بعد از آن که لطفعلی خان زند بر شیراز دست یافت، نزد
او رفت و از ملازمان او شد، اما بعد از برچیده شدن
بساط فرمانروایی خان زند به دستور آقا محمد خان
قاجار خرم را گرفتند و از دو چشم کور کردند. وی بعد از
این واقعه به سنندج بازگشت و سی سال بعد از آن زندگی
کرد. در این مدت بیشتر در دستگاه والی اردلان به سر
می‌برد و اوقات خود را به شعر و شاعری سپری می‌کرد.
«دیوان» شعر وی بالغ بر پنج هزار بیت بوده و در فن ماده
تاریخ مهارت داشته است.

تاریخ مشاهیر کرد (۱/ ۲۹۰-۲۹۲)، حدیقه امان‌اللهی
(۳۱۹)، حدیقه الشعراء (۱/ ۵۵۱، ۵۵۲)، فرهنگ
سخنوران (۳۰۵)، مجمع الفصحا (۴/ ۲۴۰-۲۴۱).